

Nederlands contactorgaan van de Duitse motiefgroep Ornithologie met een bijdrage uit België. Contactpersonen: Gerard Kolman en Peter van Nies. Eerstgenoemde int de contributie van de Ned. (en ev. Belgische leden) en redigeert dit orgaan.

Tel. 0486-473868. E-mail: gajkolman@home.nl. Website van de MGO (Peter van Nies) www.MG-O.de

Contactbrief 90 (maart 2014)

Contributie en zo

Het is eind maart en ik heb van een ieder (36) de contributie binnen, ook van 5 Belgische leden. Het ging een beetje moeizaam dit jaar, maar het is toch weer gelukt. Sommige leden lezen hun e-mail nooit of nauwelijks of de computer is gecrasht en ik heb ook geen telefoonnummer van iedereen. Ze hebben ook hun lidmaatschap niet opgezegd, dus ik mag aannemen dat ze gewoon lid blijven van de motiefgroep! Wachten op geld en mensen aanmanen om geld is nou niet het allerleukste!

Verder in deze contactbrief een verslag van de halfjaarlijkse bijeenkomst in De Meern en een zeer lezenswaardig artikel van Hans van der Sanden verlicht met afbeeldingen van postzegels over de Hoatzin. Peter van Nies heeft zijn bijdrage over de kievit voor het blad Thema aan ons afgestaan.

Voor de enkeling die geen lid is van de NVTF en voor onze buitenlandse leden van wie sommigen ook deze contactbrief krijgen.

Een rectificatie: ik heb vorige keer verteld over de heren uit Zwitserland die lid geworden waren van de Duitse motiefgroep Ornithologie. Twee van hen waren echter dames! Mijn excuses hiervoor; er zijn gelukkig ook nog vrouwelijke filatelisten. Ook al zijn ze in de minderheid.

Rondzendingen

Gijs Kooij zorgt nog steeds voor stockboeken met veel postfrisse zegels en ik verstuur elke maand een boek naar elf leden en krijg enthousiaste reacties. Wilt u ook eens meedoen, dan kan dat. Zelfs eenmalig! U mag ook een maandje proberen. De prijzen zijn heel redelijk en u moet wel porto betalen, maar dat moet je bij een enkel serietje via eBay en Delcampe ook! Aanbevolen.

Contactdag

U vindt in deze contactbrief een kort verslag van de afgelopen contactdag van Agnes van der Sanden. De volgende contactdag vindt plaats op 18 oktober. De locatie is nog niet bekend: het wordt De Meern, onze vaste stek, of Apeldoorn. Peter van Nies is bezig om een plekje te reserveren op de Postex. U leest hierover meer in een volgende contactbrief. Als het Apeldoorn wordt, dan zoeken we ook mensen die in de stand van de motiefgroep willen staan. Ik hoop dat er dan meer liefhebbers zijn dan tijdens onze Sovondagen de afgelopen jaren.

Bijeenkomst 22-maart 2014 in de Schalm, de Meern

Na de opening heette de voorzitter, Gerard Kolman, drie van de aanwezigen speciaal welkom: twee nieuwe leden, de dames v.d. Ben en Schulting, en de heer Dinkgreve, die zich na een verblijf in het buitenland in Nederland vestigde en zich weer inschreef bij zijn 'oude' club.

Nadat de mededelingen de revue waren gepasseerd werd het onderwerp **Postex** ingebracht. De najaarsbijeenkomst 2013 vond, op uitnodiging van en in samenwerking met NVTF in Breda plaats. Daardoor

verviel een eventuele presentatie/deelname aan Postex in Apeldoorn. Deze zou uitstekend alsnog kunnen worden vormgegeven in 2014 in het weekend van 18 oktober 2014. Binnen onze groep zijn voldoende exponaten beschikbaar. Eventueel kan er een zaal worden gehuurd om tijdens Postex en in het tentoonstellingsgebouw de eigen contactbijeenkomst te houden in plaats van in de Schalm in de Meern. Apeldoorn en omgeving lenen zich uitstekend voor enkele dagen verblijf, zeker in het najaar. Dus voor de bemensing voor de drie dagen durende manifestatie zijn vast gegadigden te vinden die een dagdeel

in de stand onze groep willen promoten.

Alle huishoudelijke zaken waren hiermee afgerond en alle gedachten konden worden gericht op de **Slechtvalk**. Niko van Wassenhove presenteerde de vogel in alle aspecten. Hierbij vlocht hij ornithologie en filatelie mooi ineen. Naamgeving, uiterlijke en veldkenmerken, verschillende ondersoorten en biotopen, de aanpassingen aan de jachttechnieken, de jacht vanaf de uitkijk tot aan het plukken van de prooi, het verloop van nestbouw tot de zorg voor de juvenielen, de

verschillende bedreigingen in de vorm van o.a. de oehoe, de valkerij, de situatie vroeger en nu in België en buurlanden en niet te vergeten zijn eigen studie aan de slechtvalk in o.a. Gavere. Dit deed hij door steeds de biologie te koppelen aan een uitwerking daarvan in de filatelie. Een zeer boeiend geheel, wat door de aanwezigen aandachtig werd gevolgd en beloond werd met een hartelijk applaus en een dankwoord- mét.

Na de lunch was er tijd om de onderlinge banden aan te halen en elkaars ruilmateriaal te bekijken.

De volgende bijeenkomst vindt waarschijnlijk plaats op zaterdag 18 oktober. Waar blijft nog even de vraag.

De Kievit (*Vanellus vanellus*)

Met het begin van het voorjaar begint ook het weidevogelseizoen. Het is dan tweede helft maart en de eerste weidevogels waarbij we iets van voortplantingsactiviteiten kunnen zien, zijn de Kieviten (Afb. 1), misschien wel de meest bekende en zéker de meest algemene onder onze weidevogels. Voor veel vogelliefhebbers is dit het moment om de jaarlijkse weidevogelbescherming op te starten, maar daarover later meer. Van oorsprong is de Kievit een steppebewoner. Hij wil graag van zich af kunnen kijken. In weilanden ziet men ze

Afb. 1

daarom meestal op kort gras of op een kaal plekje, in veel gebieden treffen we ze echter ook aan op akkerland.

Afb. 2

Trekvogels

We kunnen in ons land trouwens het hele jaar door wel Kieviten zien, maar dat zijn voornamelijk overwintelaars uit het Noorden en Oosten van Europa (Afb. 2). Tijdens onze maandelijkse watervogeltellingen in de wintermaanden zien we er eigenlijk altijd wel een aantal. Het lijken dus standvogels te zijn -vogels die het hele jaar op dezelfde plaats blijven- maar zijn het feitelijk niet. De

Afb. 3

Nederlandse populatie verhuist namelijk naar zuidelijker streken, waarbij Frankrijk (Afb. 3) en Spanje favoriet zijn. Men gaat ervan uit, dat ze zich bij hun trekgedrag door de vorstgrens laten beïnvloeden. Bij strenge vorst zitten ze wat zuidelijker en als het niet vriest, wat noordelijker; de overwintelaars in ons land steken

dan vaak de zee over naar Engeland waar het klimaat wat milder is. Vogels uit warmere streken trekken niet, dat zijn dus wél standvogels. Onze Kieviten keren al vrij vroeg terug naar hun broedgebieden, eind februari of begin maart, en zijn dus echte aankondigers van de naderende lente (Afb. 4: postzegel uit postzegelboekje met de titel "Lenteboden").

Afb. 4

Afb. 5

Afb. 6

Uiterlijke kenmerken

Kieviten zijn ongeveer zo groot als Turkse tortels: ongeveer 30 centimeter. Van afstand zien ze er zwart-wit gevlekt uit, maar bij nadere beschouwing blijken de donkere veren op kop, rug en vleugels groenachtig zwart te zijn met een groene en paarse metaalglans (Afb. 5). In de winter hebben de rugveren een bruin randje waardoor het lijkt of ze geschubd zijn. Verder hebben ze witte wangen, een witte onderzijde en een witte staart met een zwarte eindband

(Afb. 6). De onderzijde van de staart en de anaalstreek is licht oranjebruin gekleurd, terwijl ook de nek wat geelbruinachtige tinten laat zien (Afb. 7). Tijdens de vlucht vallen de sterk afgeronde vleugels erg op: de Engelsen noemen hem om die reden Lapwing (Afb. 8).

Afb. 8

Afb. 7

Mannetje en vrouwtje zijn maar moeilijk van elkaar te onderscheiden. Het vrouwtje is iets valser van kleur en het mannetje heeft een iets langere kuif en iets meer zwart aan zijn keel. Dat zijn nou niet bepaald kenmerken die in het veld echt opvallen, en zéker niet voor mensen die met Kieviten niet zo vertrouwd zijn. Gelukkig hebben ze er zélf geen moeite mee...

Afb. 9

Voortplanting

Het mannetje wordt al vroeg in het jaar territoriaal, hij vertoont zijn prachtige baltsvluchten (Afb. 9) om de grenzen hiervan aan te geven, maar ook om vrouwtjes te imponeren en over te halen zich aan hem te binden. Regelmatig zien we grensconflicten met andere mannetjes (Afb. 10) waarbij vaak "hardhandig" duidelijk wordt gemaakt wie de rechtmatige bezitter is van een territorium. Zodra een paartje is gevormd, begint het mannetje met

het draaien van een aantal nestkuiltjes op daarvoor - volgens hem- geschikte plaatsen. Het laatste woord is echter aan het vrouwtje, dat alle kuiltjes beoordeelt en er uiteindelijk één zal uitkiezen. Ze is tamelijk kritisch, en als er geen geschikt bij zit, zal het mannetje zijn werk over moeten doen. Als ze dan uiteindelijk haar keus heeft bepaald, bekleedt ze het kuiltje spaarzaam met was strootjes en ander plantaardig materiaal. Vervolgens legt ze er vier olijfbroine, donker gevlekte eieren in (Afb. 11). Als het legsel compleet is, worden de eieren in maximaal vier weken door beide ouders beurtelings uitgebroed. Ook in deze periode worden door het mannetje nog baltsvluchten

Afb. 10

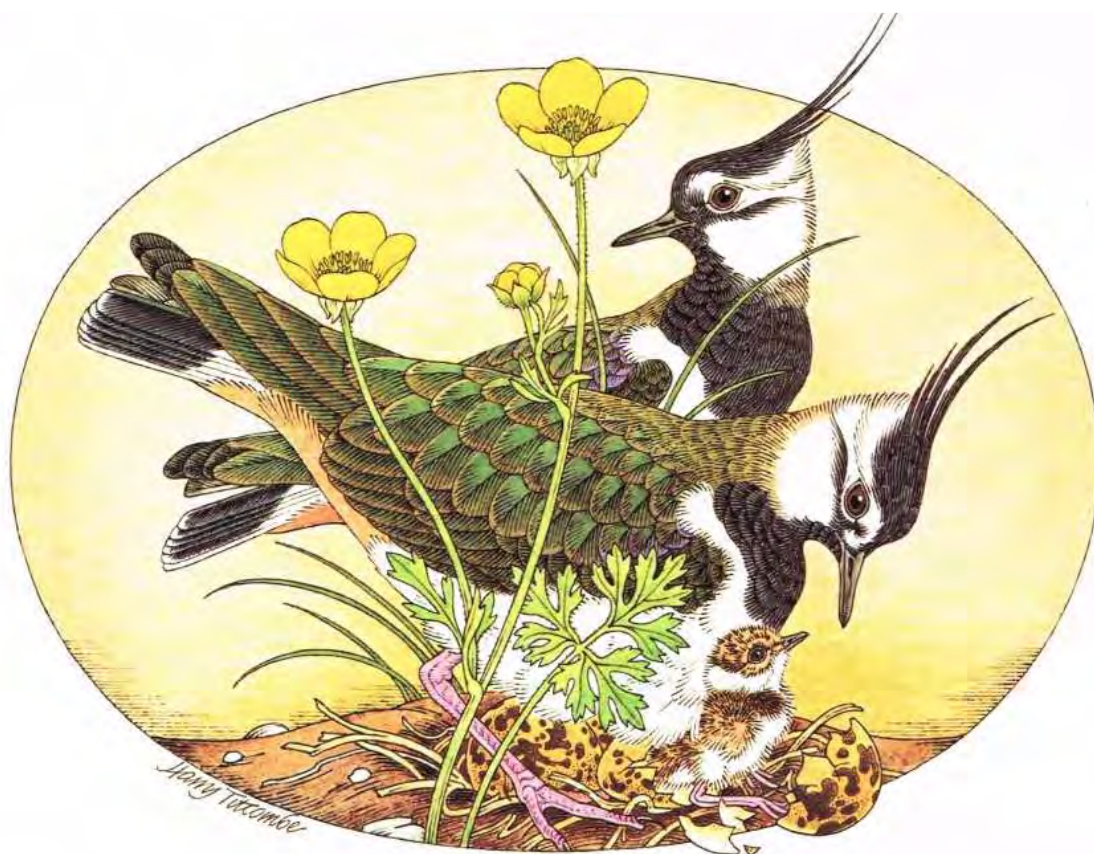

Afb. 12

Afb. 11

uitgevoerd waarbij hij de meest vreemde capriolen en buitelingen maakt, onderwijl luidkeels en met krakende stem zijn eigen naam roepend: kie-oe-wiet, kie-oe-wiet (Afb. 12). Zijn vleugels maken daarbij opvallend luidruchtige, suizende geluiden. Men beweert, dat

Afb. 13: "Baby greetings telegram" uit Groot Britannië 1977

kenners aan de nuances van dit vertoon kunnen zien of het mannetje al gepaard is, of het vrouwtje op eieren zit en zelfs waar die dan zouden moeten liggen...

Jonge Kieviten zijn nestvlinders: zodra ze uit het ei zijn kunnen ze al lopen en verlaten ze meteen het nest (Afb. 13). In april/mei kunnen we dan met een beetje geluk overal jonge Kieviten aantreffen die door beide ouders zorgvuldig worden begeleid (Afb. 14). Ze zoeken gezamenlijk naar voedsel dat grotendeels bestaat uit insecten, spinnen, wormen en slakjes. Vijanden zoals Zwarte kraaien en Torenavalken worden onverschrokken verjaagd met felle aanvallen en stootduiken. De jongen drukken zich onderwijl plat op de grond en zijn daardoor nagenoeg onzichtbaar. Na een week of vijf, zes, kunnen ze vliegen, als ze tenminste die leeftijd halen want er loeren overal gevaren! Langdurig koud en nat weer kan vaak funest zijn voor de jongen. Voedsel is moeilijker te vinden en de ouders zien geen kans de kuikens warm te houden met fatale gevolgen.

Afb. 14: maximumkaart

Afb. 15

Weidevogelbescherming

Het gaat niet goed met de Kievit: sinds 1990 neemt het aantal gemiddeld met 2% jaarlijks af en de laatste vijf jaar zelfs met 6% (bron: SOVON). Daarvoor zijn verschillende oorzaken aan te wijzen. In de nestfase gaan veel legsels verloren door predatie van vossen (Afb. 15), kraaiachtigen, marterachtigen en zelfs egels. Ook agrarische werkzaamheden eisen hun tol:

het is het bekende verhaal van intensivering en schaalvergroting in de landbouw en veeteelt. Daarnaast –met het risico op Friese tenen te gaan staan– worden er regionaal op grote schaal eieren geraapt. Binnen de provincie Friesland is dat –onbegrijpelijk– gedurende een korte periode toegestaan (Afb. 16), maar we hebben het meegemaakt dat er ook in andere provincies geraapt wordt; dat kan toch nooit de bedoeling zijn van de ontheffing. Verder vindt er regelmatig verstoring plaats door wandelaars met loslopende honden.

Afb. 16

In het vroege voorjaar gaan landelijk ruim 9000 vrijwilligers het veld in om actief nesten te zoeken en de legsels te beschermen. Hierdoor kon aanvankelijk het verlies aan legsels significant worden teruggebracht. Desondanks bleef de weidevogelstand verder achteruit gaan. Predatie bleek de hoofdoorzaak: slimmeriken als vos en kraai (Afb. 17) wisten, dat tussen de geplaatste markeringen een lekker hapje verborgen lag! Tegenwoordig zien we dan ook steeds meer, dat nesten weliswaar worden opgespoord, maar dat er géén zichtbare markering meer wordt aangebracht. Van markering is men dus overgestapt op monitoring. Dat heeft al tot verrassend goede resultaten geleid. Laten we hopen dat dit ook op lange termijn een positieve bijdrage levert aan het behoud van deze zo specifieke Nederlandse weidevogel (Afb. 18).

Afb. 17

Afb. 18

Tenslotte

Terwijl wij in Nederland en Duitsland (Afb. 19) ons uiterste best doen om de Kievit te beschermen, wordt daar in sommige andere Europese landen duidelijk anders over

Afb. 19

Afb. 20

gedacht. In Frankrijk bijvoorbeeld, is het officieel toegestaan om Kieviten en andere beschermde vogels zoals Veldleeuweriken, Wulpen, Kemphanen en Tureluurs te schieten! In Italië komen zo goed als geen Kieviten (meer) voor om diezelfde reden (Afb. 20). Waarvoor dienen de Europese Vogelrichtlijn en de AEWA*-overeenkomst dan eigenlijk?

© Peter van Nies

* African-European Waterbird Agreement

De Hoatzin, een aparte vogel

(1) Hoatzin

Hoatzin is een aan koekoeken (3) verwante vogel. Eerder rekende men hem tot de orde hoendervogels (4). Tegenwoordig rekt men hem vaak tot

(6) Archaeopteryx

Hoatzin (7) zich in het water vallen en zwemt hij weg. Ook hiervoor gebruiken ze de vier ledenmaten. Als het

De Hoatzin (1) lijkt op het eerste gezicht op een kleine Hokko. Uiterlijk lijkt hij ook enigszins op de Afrikaanse Toerako (2). Hij heeft zelfs gelijkgerichte aanpassingen zoals voedsel en levenswijze. De Zuid-Amerikaanse Hoatzin is echter niet verwant aan de Toerako. De

(2) *Turacus persea*

een aparte orde: de Opisthocomiformes. Maar de precieze verwantschap is omstreden.

Van de Hoatzin, *Opisthocomus hoazin*, bestaat slechts één soort. Hij is ongeveer zo groot als een Kraai met een lengte van \pm 60cm en een gewicht van 800 gram. Hij heeft stevige loopbenen, aan de voorzijde bedekt met kleine schubben, en 4 krachtige tenen.

De veren hebben een lange bijschacht. Tussen de dekveren hebben ze enkele donsveertjes. De stuitklier is ook bevederd. Iedere vleugel heeft 10 grote slagpennen en ook de staart heeft 10 lange staartpennen. De Hoatzin heeft 19 halswervels (hoendachtigen maar 16). Het borstbeen wordt naar voren toe smaller met een gereduceerde kam en 2 in plaats van 4 inkepingen zoals bij de hoenderachtigen. Hij komt voor in de overstromingsbossen van Zuid-Amerika. Er zijn fossielen van de Hoatzin gevonden uit het Oligoceen van Zuid-Amerika (40-50 miljoen jaar geleden)

De naam hoatzin (5) is afkomstig van de Azteken en is een klanknabootsing van de roep van de vogel. In Zuid-Amerika noemt men de vogel meestal 'cigana' (zigeuner). Vanwege zijn sterke geur wordt hij ook vaak 'stinkvogel' genoemd. De ontdekkers vonden de vogel naar koeiepoep ruiken. Een gevolg van zijn bijzondere spijsvertering. Het is de nationale vogel van Guyana.

(3) *Crotophaga ani*

(5)

De Hoatzin neemt onder de vogels een speciale positie in, ten eerste door de voeding en ten tweede door het vermogen van de jongen om op 'handen en voeten' over de takken te klauteren. Jonge Hoatzins hebben een bijzonder lange eerste en tweede vinger met klauwtjes aan de punt van iedere vleugel. De klauwtjes degenereren later. Ze maken een prehistorische indruk. De oervogel Archaeopteryx (6) uit de Jura had ook zulke vingers met klauwtjes. Deze werden waarschijnlijk ook gebruikt om in bomen te klimmen. Bij gevaar laat de jonge

gevaar is geweken klimmen ze weer omhoog naar het nest. Volwassen Hoatzins daarentegen mijden het water en komen bijna nooit op de grond. Moeizaam klimmend en vliegend tussen de takken over korte afstanden maken ook zij een primitieve indruk.

De Hoatzin is een van de meest consequente vegetariërs van het vogelrijk. Hij eet voornamelijk bladeren van verschillende Arum-soorten, Aronskelkfamilie(8). Ze drinken nauwelijks omdat 70% van het plantaardig materiaal uit water bestaat. Met de snavel plukken of scheuren ze stukken van de bladeren af. In dikke propfen slikken ze de bladeren of delen hiervan door. In de grote, gespierde krop worden de bladeren vermalen tot een fijne brij. De vogels bewaren het vezelrijke voedsel zo'n 43 uur in de krop. In de krop bevinden zich bacteriën die de plantencellen afbreken en via gisting omzetten in suikers voor de energie. Hierna passeert de fijne brij de kleine maag en de korte darm. De krop is reusachtig groot enorm gespierd en voorzien van hoornachtige randen en verdeeld in verschillende sectoren. De krop is 50 maal zo groot als de maag en maakt 13% van het totale gewicht van de vogel uit. Dit vindt men bij geen enkele andere vogel. Het kropkauwen komt alleen bij de Hoatzin voor. Bij alle

(7)

(8)

andere vogels is het de taak van de spiermaag om het voedsel te vermalen. De enorme ontwikkeling van de krop bij de Hoatzin ging ten koste van de borstkas. De krop verplaatste zich in richting van het zwaartepunt, zodat de vogel geen gevaar liep te zwaar te worden en het vliegvermogen geheel te verliezen. Door de reductie van de voorste borstbeenkam raakten echter de vliegspieren zo verzwakt dat de Hoatzin zich nog slechts over een korte afstand met een fladdervlucht kan verplaatsen. Als de Hoatzin een tak bereikt, zakt hij als het ware vermoeid door zijn poten en laat het lichaam op de tak rusten. Ook slapen doet de Hoatzin op deze manier. Op de romp heeft zich dan ook een bijzondere eeltplek gevormd.

Hoatzins zijn sociaal levende vogels. Ze leven in familiegroepen van ongeveer 10 vogels en houden door middel van geluiden contact met elkaar. Ze miauwen bij het voedsel zoeken, kloppen tijdens de balts, kuchen als ze bemerken dat ze ontdekt zijn, fluiten als ze gevangen worden en brommen als ze de jongen voeren. Hoatzins zijn geen opvallend schuwe vogels. De onaangename geur die ze verspreiden is afhankelijk van het seizoen en verschilt per vogel. Zuid Amerikanen laten de Hoatzin met rust omdat ze denken dat de geur ook aan het vlees kleeft. Dit beschermt de vogel voor vervolging door de mens en zelfs voor roofdieren. In werkelijkheid is het niet het vlees dat stinkt maar de inhoud van de krop.

Hoatzins blijven ook in de broedtijd bijeen in groepjes. Ze vormen soms zelfs kleine kolonies. Het zijn de enige boombewonende nestvlinders. Vrouwje en mannetje bouwen samen een nest van takken op 2 tot 5 meter boven het water. Het nest zonder enige bekleding is een eenvoudig, los gebouwd platvorm van takken. Het legsel van 3 eieren wordt door beide ouders gedurende ongeveer 28 dagen bebroed. De jongen zijn bij het uitkomen vrijwel kaal en krijgen tweemaal achtereen een dun donskleed. Worden ze door een boomslang (9) of andere vijand opgeschrikt, dan laten ze zich in het water vallen. De jongen voeden zich door hun snaveltje diep in de slokdarm van een ouder te steken. De vleugels en de staart groeien bij jonge Hoatzins veel later uit dan bij jonge hoenders, tot hun definitieve lengte. Volwassen Hoatzins ruïen de kleine slagpennen niet in de voor hoenderachtigen kenmerkende volgorde. Ook hierin neemt de Hoatzin (10) een uitzonderingspositie in. Een interessante vogel dus, geschikt voor een éénkader exponaat?

(9)

(10)

ULULARIA

ZOO - Polen (2014)

Begin 2014 verscheen in Polen een nieuwe reeks postwaardestukken van niet minder dan vier verschillende dierentuinen: (van links naar rechts, van boven naar onder) de zoo van Kadzidlowo, Bydgoszcz, Swierkocin en Gdynia. Er staat bijna een hele dierentuin op, vooral zoogdieren. Slechts op eentje van de vier staat een vogel, en dan nog direct twee van dezelfde soort. Daar zullen vooral de uilenverzamelaars blij mee zijn, want het gaat hier om één van de grootste en mooiste uilensoorten: de **Laplanduil** (*Strix nebulosa*).

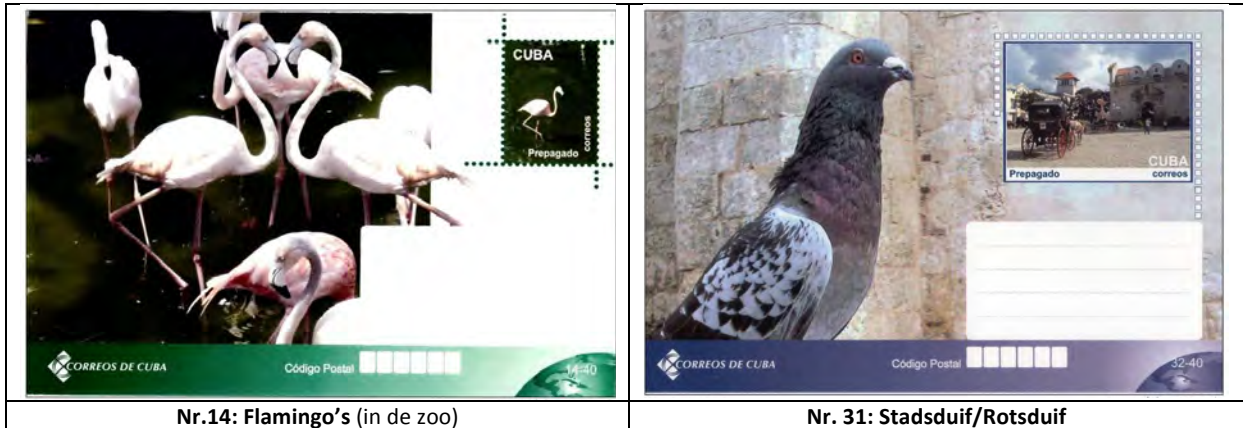
Met dank aan Niko VW voor de info.

ORNIVARIA

Cuba 2/40

Bij een reeks van 40 postwaardestukken van Cuba van afgelopen jaar zitten er ten minste twee met de afbeelding van een vogel. Het kunnen er ook meer zijn, maar heb er tot nu toe nog maar een 20-tal gezien op internet, de rest van de reeks zijn vooral allerlei bloemen.

Sing sang sung...

De USA besteden nu aandacht aan tien melodische zangers: "western meadowlark" (*Sturnella neglecta*), "mountain bluebird" (*Sialia currucoides*), "western tanager" (*Piranga ludoviciana*), "painted bunting" (*Passerina ciris*), "Baltimore oriole" (*Icterus galbula*), "evening grosbeak" (*Coccothraustes vespertinus*), "scarlet tanager" (*Piranga olivacea*), "rose-breasted grosbeak" (*Phoebastria ludoviciana*), "American goldfinch" (*Spinus tristis*), "white-throated sparrow" (*Zonotrichia albicollis*). Elk van deze kleurrijke vogels zit op een takje of iets dergelijks te poseren met een witte achtergrond, door de illustrator Robert Giusti gebaseerd op foto's. Ze zullen verkrijgbaar zijn in een postzegelboekje van 20 zegels.

Postzegelexpert

De expertise van echt of vals bij postzegels bestaat al zeer lang. Het begon ergens in de jaren 1860. In het begin van de 20ste eeuw waren er al een 150-tal experten bekend. Zij zetten zich vooral in voor de strijd tegen de vervalsingen. Het was de gewoonte dat die experten een merkteken hadden waarmee ze hun expertises kenmerkten. Interessant voor ons, vogelverzamelaars, is dat één van die experten als merkteken een reiger gebruikte, samen met zijn voorletters S & G (van Professor Gustav Seefeldner). Waarom hij nu net een reiger als merkteken koos, dat is niet bekend en zal wel een mysterie blijven. Hij was een expert op het gebied van de postzegels van Oostenrijk, Kaap de Goede Hoop (die driehoekige zegels, weet u wel), Gabon, Griekenland, Hongarije, de Italiaanse Staten, Perzië en Oekraïne. Het merkteken wat u hier rechts boven afgebeeld ziet werd trouwens gevonden op een postzegel van Oekraïne.

Bron: <http://www.filatelia.fi/experts/index.html>

Na een vroege lente ook een vroege zomer?

De lente was wel heel vroeg dit jaar, maar betekent dat ook dat de zomer er nu al snel aankomt? De Koekoek hebben we wék nog niet gehoord, maar wie weet zal ook hij vroeger dan anders zijn roep laten horen. In Wit-Rusland (Belarus) hebben ze daar niet op gewacht – daar kan u nu al één van de eerste blokjes van 2014 aanschaffen met een roepende koekoek (uitgegeven i.s.m. BirdLife).

Keramik uit Makkum – welke Nederlander kan mij dit blokje bezorgen?

Even misbruik maken van dit forum om een oproep te doen en te kijken of dit wel gelezen wordt ;-)
Begin dit jaar verscheen in de reeks “Mooi Nederland” een blokje met “Keramik uit Makkum”. Zoals de tekst vermeldt: “Sinds 1572 wordt er in Makkum klei gebakken. Eerst alleen bakstenen, en vanaf 1670 gebruiksaardewerk.” Kan iemand mij dit blokje (tegen betaling) bezorgen? Heeft iemand meer informatie over waarom die vogel in een kooi daar afgebeeld wordt?

kobra (kobra22@telenet.be)